

Arrest

nr. 268 392 van 15 februari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. DE WOLF
Louizalaan 54/3de verd.
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 18 november 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 oktober 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE WOLF verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 9 januari 2019 en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 29 juli 2019.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 11 september 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 1 februari 2021, maar het gehoor werd afgebroken omdat verzoeker de tolk niet goed verstond. Verzoeker werd een vervolgens gehoord op 5 juli 2021.

1.3. Op 19 oktober 2021 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 20 oktober 2021 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Koerd afkomstig uit Daulatabad en bent u Iraans staatsburger. De oom van uw vader, sjeik H.(...) R.(...), bouwde in Daulatabad de Mohammed el Mustafa moskee voor soennitische moslims. De Iraanse regering zorgde er evenwel voor dat die na enkele maanden al dichtging omdat de moskee niet regimegezind was. Ergens rond 1384 (Perzische kalender, stemt overeen met 2005-2006 in de Gregoriaanse kalender) verdwenen uw vaders oom en diens zoon S.(...) Ha.(...) R.(...). Uiteindelijk werden hun lijken binnen de muren van de moskee gevonden. De autoriteiten beweerden dat de familie hen vermoord had, maar jullie zijn ervan overtuigd dat de autoriteiten hen vermoord hebben. De autoriteiten zeiden aan de kinderen van uw grootoom dat ze moesten zwijgen, dat de Iraanse grenzen open waren en dat ze het land mochten verlaten, als ze dat wilden. Verschillende familieleden verlieten dan ook het land. Uw vader, die de gang van zaken openlijk in de moskee hekelde, werd om die reden gevangen genomen. Hij zat ergens tussen 1383 en 1385 een zestal maanden in de gevangenis. Zelf kende u niet meteen problemen hierdoor, maar toen u solliciteerde voor een job in het onderwijs en voor een job in een bank werd u telkens omwille van uw familienaam R.(...) en omdat u niet slaagde voor de religieuze test geweigerd. Uw zus A.(...) emigreerde ongeveer veertien jaar geleden naar België om met A.(...) A.(...) A.(...) B.(...) (O.V. xxx) te trouwen. U studeerde biologie en begon na uw studies in 1386 (2007-2008) te werken als taxichauffeur. Twee van uw vrienden, M.(...) M.(...) en H.(...) F.(...), waren lid van de KDPI. In de moskee praatte u met hen over de KDPI en ze vertelden u dat TishkTV, de zender van de KDPI, te kampen had met economische moeilijkheden en dat er dringend geld nodig was. U besloot hen te helpen en u hield twee keer, eenmaal in bahman 1396 (februari-maart 2017) en eenmaal in aban 1397 (novemberdecember 2018), een geldinzameling. Als taxichauffeur voerde u hen ook rond naar vergaderingen. Op 9 januari 2019 reisde u legaal met een visum van Iran naar Duitsland. U reisde meteen door naar België om uw zus en uw nicht te bezoeken. Op 13 januari 2019 werd u gecontacteerd door uw broer die u liet weten dat M.(...) en H.(...) een dag eerder gearresteerd werden. U besloot om niet terug te keren naar Iran en af te wachten hoe de zaken evolueerden. Op 30 khordad 1398 (20 juni 2019) voerde ettelaat bij u thuis een huiszoeking uit. Aan uw familie werd gezegd dat u zich moest aanmelden en uw computer en een boekje van de partij werden in beslag genomen. Op 29 juli 2019 verzocht u uiteindelijk om internationale bescherming. In de herfst van 2020 nam u deel aan een manifestatie ten voordele van Nasrin Sotoudeh. Op 2 ordibehesht 1400 (22 april 2021) werden M.(...) en H.(...), die thans in de Evingevangenis zitten, veroordeeld tot twintig jaar gevangenisstraf. U vreest dat u bij terugkeer in de gevangenis zal belanden en dat u gemarteld zal worden. Ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming legde u uw paspoort, uw shenasnameh (geboorteboekje), uw mellikaart (nationale kaart) en uw legerdienstkaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst heeft u uw engagement voor de Koerdische zaak, en meer bepaald voor de KDPI niet aannemelijk gemaakt. Zo dient erop gewezen te worden dat u, hoewel u wist dat de KDPI in België actief is – u wist bijv. dat ze hier manifestaties organiseerden (CGVS II, p. 10-11) –, hier ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog nooit aan KDPI-activiteiten had deelgenomen en evenmin binnen de Koerdische gemeenschap in België actief was (CGVS II, p. 11)

ofschoon u toen al meer dan twee jaar in België vertoefde. De enige politieke activiteit waaraan u in België deelnam was een betoging voor Nasrin Sotoudeh (CGVS II, p. 8). Dat u lange tijd een depressief gevoel had, zoals u zich rechtvaardigde, kan dit totaal gebrek aan pro-Koerdische politieke activiteiten moeilijk rechtvaardigen: u was immers wel aanwezig op een politieke activiteit al was het er een die niets met KDPI te maken had (CGVS II, p. 19). Dat u er in Iran risicovolle verboden politieke activiteiten op nagehouden zou hebben maar dat u in Europa waar de KDPI ook actief is en waar u vrijelijk politiek actief zou kunnen zijn gedurende meer twee jaar geen pro-Koerdische KDPI-activiteiten heeft ontwikkeld is bijzonder frappant en tast de geloofwaardigheid van uw beweerd politiek engagement in Iran aan. Dat hieraan sterk getwijfeld kan worden, blijkt tevens uit het opvallende feit dat, hoewel uw contactpersonen bij de KDPI, met name H.(...) en M.(...), vrienden van u waren die u reeds kende van uw jeugd, u niet wist welke functies ze precies binnen de partij hadden en dat u er bij hen zelfs niet naar gevraagd heeft (CGVS II, p. 14). Dat u enerzijds klaarblijkelijk geen interesse had voor hun functie binnen de KDPI, maar dat u hen anderzijds wel steunde door geld voor hen in te zamelen en hen rond te voeren, overtuigt moeilijk, temeer daar jullie gesprekken over de KDPI zouden hebben gevoerd (CGVS II, p. 13).

Daarnaast heeft u de arrestatie en veroordeling van H.(...) en M.(...) niet aannemelijk gemaakt. In dit verband sloop er immers in uw verklaringen een opvallende ongerijmdheid. Aanvankelijk verklaarde u dat H.(...) in de Evingevangenis zat en dat hij tot twintig jaar veroordeeld werd maar dat u niet wist waarvoor hij veroordeeld was – dit werd u niet gezegd – (CGVS II, p. 16), terwijl u even later verklaarde dat M.(...) en H.(...) beiden veroordeeld werden wegens samenwerking met groepen tegen de regering (CGVS II, p. 19-20). Daarnaast kon u geen enkel bewijs neerleggen van de veroordeling van M.(...) en H.(...) terwijl u geregeld contact heeft met het thuisfront en u via uw broer, die op zijn beurt contact heeft met de broer van H.(...), op de hoogte gehouden wordt van de gebeurtenissen in Iran. U verklaarde verder dat H.(...)'s advocaat, wiens naam u niet kende, contact opnam met de familie van H.(...) en hen in kennis stelde van de veroordeling (CGVS II, p. 17). U wist verder te vertellen dat H.(...) en M.(...) op hetzelfde moment en tijdens hetzelfde proces veroordeeld werden en dat hun families met mekaar in contact staan (CGVS II, p. 17). U kreeg vijf werkdagen de tijd om de arrestatie en veroordeling van H.(...) en M.(...) met objectieve stukken, zoals bijv. hun vonnis of bewijzen dat ze door hun advocaat werden vertegenwoordigd, neer te leggen (CGVS II, p. 19-20). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke bewijsstukken vooralsnog niet heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven, temeer daar op het internet heel wat informatie te vinden is over veroordelingen en vervolging van Koerdische opposanten door de Iraanse autoriteiten. Gelet hierop heeft u de problemen van H.(...) en M.(...) niet aangetoond.

Ook de huiszoeking bij u thuis heeft u niet aannemelijk gemaakt. Ook hierover legde u immers tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de autoriteiten tegen uw ouders enkel gezegd hadden dat u zich moest aanmelden maar dat ze niet gezegd hadden waarom u zich moest aanmelden, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had gesteld dat de autoriteiten aan uw familie hadden gezegd dat het over uw KDPI-activiteiten ging (CGVS II, p. 17; Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u het zich niet kon herinneren, dat u de vraag verkeerd had verstaan en dat de autoriteiten inderdaad hadden gezegd dat u zich moest aanmelden omwille van uw KDPI-activiteiten (CGVS II, p. 18), hetgeen niet als afdoende uitleg kan beschouwd worden. Er werd u op het Commissariaat-generaal immers duidelijk gevraagd of de autoriteiten ook gezegd hadden waarom u zich moest aanmelden waarop u, zoals aangehaald, duidelijk antwoordde dat ze enkel hadden gezegd dat u zich moest aanmelden (CGVS II, p. 17). Dat de huiszoeking bij u thuis – hierbij werd onder meer een partijboekje in beslag genomen (CGVS II, p. 17) – niet aannemelijk is, blijkt tevens uit het bevreemdende feit dat, ofschoon u reeds in januari 2019 vernomen zou hebben dat uw vrienden bij de KDPI werden gearresteerd – bij deze arrestatie werden persoonlijke spullen zoals een computer, een Koerdische vlag en een geschiedenisboekje van de partij in beslag genomen (CGVS II, p. 15) – en u hierdoor niet naar Iran durfde terug te keren uit vrees er gemarteld te worden hoewel u toch nog hoopte bij een eventuele vrijlating van uw vrienden nog naar Iran te kunnen terugkeren (CGVS II, p. 18), u, gelet op het feit dat de autoriteiten belastend materiaal tegen u in beslag konden nemen, klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen heeft getroffen om bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen door bijvoorbeeld aan familieleden te vragen om al het mogelijke bewijsmateriaal dat voor u belastend zou kunnen zijn en dat u thuis bewaarde, te verwijderen. Uw houding, met name dat u klaarblijkelijk geen initiatief aan de dag legde om bezwarend bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen, ofschoon u op de hoogte was van de problemen van de twee personen met wie u illegale activiteiten uitvoerde en u wist dat de autoriteiten hierbij bezwarend

materiaal tegen hen in beslag hadden genomen, is, gelet op het risico dat u liep ten gevolge van uw Koerdische activiteiten en gelet op uw wens om nog naar Iran terug te keren, zo vreemd dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Tot slot dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u reeds op 13 januari 2019 vernam dat uw kompanen in Iran een dag eerder gearresteerd zouden geweest zijn, verzocht u niet onmiddellijk om internationale bescherming en ondernam u geen daadkrachtige stappen om uw verblijf in België in orde te brengen. Nochtans verliep uw visum op 30 januari 2019 en was u ervan op de hoogte dat u nadien illegaal in het land verbleef (CGVS II, p. 7; p. 18). Uiteindelijk diende u pas op 29 juli 2019, i.e. na een illegaal verblijf van een zestal maanden, een verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaring, met name dat u gewoon afwachtte tot uw vrienden misschien vrijgelaten zouden worden en dat u in dat geval zou terugkeren, kan niet weerhouden worden (CGVS II, p. 18). Immers, zelfs nadat de autoriteiten op 30 khordad 1398 (20 juni 2019) bij u thuis binnenvielen, wachtte u nog een maand alvorens om internationale bescherming te verzoeken (CGVS II, p. 16; Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan.

Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt er dan ook toe te besluiten dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweerde politieke activiteiten in Iran en aan de problemen die u hierdoor ondervonden zou hebben.

Wat betreft de problemen van de oom van uw vader waardoor ook uw vader vijftien jaar geleden zes maanden in de gevangenis zat, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u hierom zelf zwaarwichtige problemen heeft ondervonden. Behalve dat u eenmaal een job geweigerd werd als leerkracht in een middelbare school en nog een keer in een bank verklaarde u dat u er zelf geen problemen door ondervonden had (CGVS II, p. 12-13). U kon uw legerdienst doen, u kon studeren en u had nadien toegang tot de arbeidsmarkt. U kon immers aan de slag als taxichauffeur. U kreeg ook een paspoort en kon legaal het land verlaten. U was hierna in eerste instantie van plan om gewoon naar Iran terug te keren (CGVS II, p. 6; p. 12-13; p. 18). Gelet hierop, volstaan de moord op de oom van uw vader en de gevangenschap van uw vader meer dan vijftien jaar geleden niet om in uw hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming bij terugkeer naar Iran.

Betreffende uw eenmalige deelname aan een betoging ten voordele van Nasrin Sotoudeh op het Luxemburgplein te Brussel kan allereerst opgemerkt worden dat u niet aangetoond heeft vanuit een oprechte politieke overtuiging aan deze steunbetoging deelgenomen te hebben. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet eens wist waar Nasrin Sotoudeh op dat moment verbleef en door welke organisatie de manifestatie werd georganiseerd (CGVS II, p. 8). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat ze toen nog steeds in de gevangenis vertoefde. Dat u hierover klaarblijkelijk geen informatie had, terwijl u het wel nodig vond om aan een steunmanifestatie deel te nemen, doet verbazen en zet de oprechtheid van uw deelname aan deze manifestatie op de helling. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u op deze eenmalige betoging slechts een erg bescheiden profiel had. U was er gewone deelnemer die wat slogans declameerde (CGVS II, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u hebt dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u neergelegde documenten staven enkel uw identiteit en nationaliteit, waaraan niet wordt getwijfeld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest), van de artikelen 48 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 20 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het “*algemeen beginsel van voorzichtigheid*” en van het “*algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, van redelijkheid en zorgvuldigheid.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt geen nieuwe stavingstukken aan het verzoekschrift.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven en dat hem bijgevolg het voordeel van de twijfel wordt gegund indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

*“a) de asielzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn aanvraag te staven;
b) alle relevante elementen waarover de asielzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
c) de verklaringen van de asielzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag;
d) de asielzoeker heeft zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
e) er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

Aangaande de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn wordt opgemerkt dat deze bepaling is overgenomen in de Vreemdelingenwet, zodat deze bepalingen, behoudens de verplichting tot richtlijnconforme interpretatie, niet langer over directe werking beschikt.

Verzoeker verduidelijkt voorts niet – daargelaten de vaststelling dat het om een algemeen geformuleerde bepaling gaat – op welke wijze hij artikel 20 van de Kwalificatierichtlijn geschonden acht.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker maakt zijn engagement voor de Koerdische zaak, meer bepaald voor de KDPI, niet aannemelijk;

(ii) verzoeker maakt de arrestatie en veroordeling van zijn vrienden H. en M. evenmin aannemelijk en brengt geen enkel bewijs bij van hun veroordeling, dan wel een plausibele verklaring waarom hij geen enkel stuk in dit verband kan voorleggen;

(iii) verzoeker maakt de huiszoeking die zou hebben plaatsgevonden bij hem thuis niet aannemelijk;

(iv) verzoekers houding, waarbij hij niet onmiddellijk om internationale bescherming verzocht, is niet in overeenstemming met een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade;

(v) wat betreft de problemen van de oom van verzoekers vader, waardoor ook zijn vader vijftien jaar geleden zes maanden in de gevangenis zat, moet worden opgemerkt dat uit niets blijkt dat verzoeker hierom zelf zwaarwichtige problemen heeft ondervonden;

(vi) aangaande verzoekers eenmalige deelname aan een betoging ten voordele van Nasrin Sotoudeh in België moet worden opgemerkt dat hij niet heeft aangetoond vanuit een oprechte politieke overtuiging te hebben deelgenomen, dat hij bovendien slechts een erg bescheiden profiel had en uit de informatie blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en evenmin veel aandacht hebben voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet hebben gezet en verzoeker in dit verband niet aantoonde een verhoogd risicoprofiel te hebben gehad;

(vii) de overige documenten die verzoeker neerlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Verzoeker voert aan dat de autoriteiten, nadat hij op 9 januari 2019 legaal naar België reisde om zijn zus en nicht te bezoeken, op 20 juni 2019 een huiszoeking uitvoerden bij hem thuis waarbij ze zijn computer, een boekje van de partij en een Koerdische vlag in beslag hebben genomen. Verzoeker durft hierdoor niet naar Iran terug te keren uit vrees te worden gemarteld (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud CGVS *d.d.* 5 juli 2021 (hierna: CGVS), p. 15-18 en 'vragenlijst' DVZ, vraag 3.5.).

2.3.5.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen concrete poging onderneemt om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel geheel in gebreke blijft. Verzoeker volhardt immers in zijn vluchtrelaas, herhaalt eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, uit blote

beweringen, poneert een vrees voor vervolging en spreekt de gevolgtrekking door de commissaris-generaal tegen, wat evenwel bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten, noch een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

2.3.5.2.1. Wat betreft verzoekers politieke engagement voor de Koerdische zaak, meer bepaald voor de KDPI dringen volgende vaststellingen zich op.

Uit verzoekers verklaringen blijkt vooreerst dat hij geen lid is van de KDPI (administratief dossier, CGVS, p. 8). Hij verklaart wel dat hij sympathisant is van de KDPI waarbij hij de partij steunt, maar geen verplichtingen heeft. Er dient in dit verband te worden opgemerkt dat verzoeker zijn engagement voor de KDPI verbindt aan het lidmaatschap bij de KDPI van twee van zijn vrienden, M. M. en H. F. (*ibid.*). In gesprekken met hen zou verzoeker immers te weten zijn gekomen dat TishkTV, de zender van de KDPI, te kampen had met economische moeilijkheden en dat er dringend geld nodig was. Verzoeker zou hierop hebben besloten om te helpen en zou twee maal een geldinzameling hebben gehouden. Vanuit zijn job als taxichauffeur zou verzoeker M. en H. bovendien naar vergaderingen hebben gebracht (administratief dossier, CGVS, p. 13-14). Nochtans blijkt uit verzoekers verklaringen eveneens dat hij met betrekking tot zijn contactpersonen binnen de KDPI niet kan duiden welke functies ze precies binnen de partij opnamen. Meer nog, verzoeker verklaart dat hij hiernaar zelfs nooit heeft gevraagd (administratief dossier, CGVS, p. 14). Dat verzoeker enerzijds klaarblijkelijk geen interesse had voor de functies van M. en H. binnen de KDPI, maar hen anderzijds wel zou hebben gesteund door geld voor hen in te zamelen en hen rond te voeren, ondermijnt de geloofwaardigheid van zijn verklaringen met betrekking tot zijn eigen engagement voor de Koerdische zaak. Dit klemmt des te meer daar verzoeker aangeeft dat zijn twee jeugdvrienden M. en H. vaak naar de moskee kwamen van zijn oom en zij daar samen gesprekken over de KDPI zouden hebben gevoerd (administratief dossier, CGVS, p. 13).

Hoewel uit de notities van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal blijkt dat verzoeker kennis vertoont omtrent de KDPI (administratief dossier, CGVS, p. 8-10), moet worden opgemerkt dat dergelijke kennis eenvoudig kan zijn ingestudeerd en vergaard met het oog om deze tentoon te spreiden tijdens het onderhavig verzoek om internationale bescherming. Dat verzoeker een aantal verklaringen kon afleggen over de KDPI, volstaat – in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift lijkt te worden betoogd – op zich dan ook niet om aannemelijk te maken dat zijn beweerde engagement en activiteiten voor deze partij waarachtig zijn. Evenmin biedt dit enige indicatie met betrekking tot de geloofwaardigheid en de realiteit van de door hem beweerde problemen en vrees voor vervolging (*infra*).

De commissaris-generaal merkt voorts pertinent op als volgt: *“Zo dient erop gewezen te worden dat u, hoewel u wist dat de KDPI in België actief is – u wist bijv. dat ze hier manifestaties organiseerden (CGVS II, p. 10-11) –, hier ten tijde van uw tweede persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal nog nooit aan KDPI-activiteiten had deelgenomen en evenmin binnen de Koerdische gemeenschap in België actief was (CGVS II, p. 11) ofschoon u toen al meer dan twee jaar in België vertoefde. De enige politieke activiteit waaraan u in België deelnam was een betoging voor Nasrin Sotoudeh (CGVS II, p. 8). Dat u lange tijd een depressief gevoel had, zoals u zich rechtvaardigde, kan dit totaal gebrek aan pro-Koerdische politieke activiteiten moeilijk rechtvaardigen: u was immers wel aanwezig op een politieke activiteit al was het er een die niets met KDPI te maken had (CGVS II, p. 19). Dat u er in Iran risicovolle verboden politieke activiteiten op nagehouden zou hebben maar dat u in Europa waar de KDPI ook actief is en waar u vrijelijk politiek actief zou kunnen zijn gedurende meer twee jaar geen pro-Koerdische KDPI-activiteiten heeft ontwikkeld is bijzonder frappant en tast de geloofwaardigheid van uw beweerd politiek engagement in Iran aan. (...)”*

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij zich psychologisch en fysiek ondermaats voelt sinds de aanvang van de procedure, dat hij door de lange wachtlijsten voor psychologische opvang in opvangcentra slechts twee keer een consultatie kon bijwonen zonder concreet resultaat, dat deze psychische uitputting gevolgen heeft in zijn dagelijkse leven en dit ook de reden is dat hij zich niet actief heeft ingezet in België voor de KDPI. Verzoeker vervolgt dat hij zijn politiek engagement op een laag pitje besloot te houden net omwille van zijn vrees voor vervolging. De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker met deze argumentatie niet verder komt dan het louter volharden in eerder afgelegde verklaringen, het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker er dan ook niet in slaagt hoger voormelde motieven in een ander daglicht te plaatsen. Bovendien dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkel (psycho-)medisch attest bijbrengt ter staving van zijn beweringen in dit verband.

In zoverre verzoeker nog beargumenteert in het verzoekschrift dat hij zich verplicht zag om zich in België te concentreren op zijn werk omdat zijn moeder in Iran zwaar ziek is en hij voldoende geld moet kunnen overmaken om haar zorgen te financieren, dient te worden opgemerkt dat verzoeker hiertoe evenmin enig bewijs voorlegt en hij dit gegeven bovendien geheel onvermeld liet tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat het gegeven dat hij wilde werken om financiële middelen over te maken aan zijn moeder, niet kan volstaan om zijn gebrek aan politiek engagement in België te verklaren of te verschonen.

Waar verzoeker voorts nog beargumenteert dat hij niet betwist dat zijn politiek engagement in België op een laag pitje staat, dat hij dit net eerlijk toegeeft, doch dat gekeken moet worden naar zijn engagement in Iran, moet worden benadrukt dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker ook zijn engagement in Iran niet aannemelijk heeft weten te maken.

Gelet op wat voorafgaat, kon de commissaris-generaal dan ook op goede gronden overwegen dat de vaststelling dat verzoeker in Europa minder actief zou zijn geweest dan in Iran in combinatie met zijn gebrekkige kennis en/of gebrek aan interesse om zich te informeren over de precieze functies van M. en H. binnen de KDPI in Iran, wel degelijk afbreuk doet aan de geloofwaardigheid dat hij in Iran risicovolle politieke activiteiten zou hebben ontplooid in samenwerking met M. en H..

2.3.5.2.2. Zelfs zo geloof zou worden gehecht aan verzoekers beweerde engagement voor de KDPI in Iran, slaagt hij er allerminst in om de bedreigingen die hieruit zouden zijn voortgevloeid aannemelijk te maken.

Zo considereert de commissaris-generaal vooreerst op goede gronden als volgt: *“Daarnaast heeft u de arrestatie en veroordeling van H.(...) en M.(...) niet aannemelijk gemaakt. In dit verband sloop er immers in uw verklaringen een opvallende ongerijmdheid. Aanvankelijk verklaarde u dat H.(...) in de Evingevangenis zat en dat hij tot twintig jaar veroordeeld werd maar dat u niet wist waarvoor hij veroordeeld was – dit werd u niet gezegd – (CGVS II, p. 16), terwijl u even later verklaarde dat M.(...) en H.(...) beiden veroordeeld werden wegens samenwerking met groepen tegen de regering (CGVS II, p. 19-20). Daarnaast kon u geen enkel bewijs neerleggen van de veroordeling van M.(...) en H.(...) terwijl u geregeld contact heeft met het thuisfront en u via uw broer, die op zijn beurt contact heeft met de broer van H.(...), op de hoogte gehouden wordt van de gebeurtenissen in Iran. U verklaarde verder dat H.(...)’s advocaat, wiens naam u niet kende, contact opnam met de familie van H.(...) en hen in kennis stelde van de veroordeling (CGVS II, p. 17). U wist verder te vertellen dat H.(...) en M.(...) op hetzelfde moment en tijdens hetzelfde proces veroordeeld werden en dat hun families met mekaar in contact staan (CGVS II, p. 17). U kreeg vijf werkdagen de tijd om de arrestatie en veroordeling van H.(...) en M.(...) met objectieve stukken, zoals bijv. hun vonnis of bewijzen dat ze door hun advocaat werden vertegenwoordigd, neer te leggen (CGVS II, p. 19-20). Er dient evenwel vastgesteld te worden dat u dergelijke bewijsstukken vooralsnog niet heeft neergelegd noch dat u een plausibele verklaring heeft meegedeeld aan het Commissariaat-generaal voor het nog steeds ontbreken ervan. Er kan nochtans redelijkerwijze van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij spontaan alle elementen en documenten aanbrengt die zijn asielrelaas enigszins kunnen staven, temeer daar op het internet heel wat informatie te vinden is over veroordelingen en vervolging van Koerdische opposanten door de Iraanse autoriteiten. Gelet hierop heeft u de problemen van H.(...) en M.(...) niet aangetoond.”*

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij niet gezegd heeft dat hij niet wist waarom zijn vrienden H. en M. waren veroordeeld, dat het bijgevolg om een misverstand moet gaan omdat hij er geen baat bij heeft te verklaren dat hij niet weet waarom zijn vrienden werden veroordeeld. Blote beweringen van zijnentwege buiten beschouwing gelaten, toont verzoeker niet aan dat er *in casu* sprake zou zijn geweest van een misverstand tijdens het persoonlijk onderhoud. De notities van het persoonlijk onderhoud bevatten geen enkele indicatie of aanwijzing waaruit kan worden afgeleid dat er zich tijdens dit onderhoud misverstanden zouden hebben voorgedaan. Verzoeker heeft ook tijdens of na het persoonlijk onderhoud geen enkele opmerking gemaakt in dit verband. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat er zich een misverstand zou hebben voorgedaan tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal. Daarenboven vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud en formuleerde hij hierover geen verdere opmerkingen ten overstaan van het CGVS. Dit impliceert, overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/5^{quater}, § 3 van de Vreemdelingenwet dat verzoeker wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud. De Raad benadrukt dat het niet ernstig is om na confrontatie met een negatieve beslissing louter een hypothetisch misverstand tijdens het persoonlijk onderhoud op te werpen. Verder dient er te dezen nog

op gewezen dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen en het bijgevolg ontkennen van een andere afgelegde verklaring dan ook geen ernstig verweer is om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherentie te vergoelijken.

In zoverre verzoeker opmerkt dat hij heeft getracht om bewijzen te verzamelen maar dit al snel onmogelijk bleek en dit niet evident is vanuit België, dient te worden vastgesteld dat hij met deze blote bewering geenszins aannemelijk maakt dat hij voldoende inspanningen heeft ondernomen om informatie aangaande zijn problemen in Iran te vergaren en de nodige bewijsstukken hiervan te bekomen, terwijl van een verzoeker om internationale bescherming nochtans redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij al het mogelijke doet om informatie en documenten te verzamelen die zijn relaas ondersteunen.

Verder wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen dat verzoeker er evenmin in slaagt om aannemelijk te maken dat er bij hem thuis een huiszoeking zou hebben plaatsgevonden na de arrestaties van H. en M.: *“Ook de huiszoeking bij u thuis heeft u niet aannemelijk gemaakt. Ook hierover legde u immers tegenstrijdige verklaringen af. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal verklaarde u dat de autoriteiten tegen uw ouders enkel gezegd hadden dat u zich moest aanmelden maar dat ze niet gezegd hadden waarom u zich moest aanmelden, terwijl u op de Dienst Vreemdelingenzaken had gesteld dat de autoriteiten aan uw familie hadden gezegd dat het over uw KDPI-activiteiten ging (CGVS II, p. 17; Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid, verklaarde u dat u het zich niet kon herinneren, dat u de vraag verkeerd had verstaan en dat de autoriteiten inderdaad hadden gezegd dat u zich moest aanmelden omwille van uw KDPI-activiteiten (CGVS II, p. 18), hetgeen niet als afdoende uitleg kan beschouwd worden. Er werd u op het Commissariaat-generaal immers duidelijk gevraagd of de autoriteiten ook gezegd hadden waarom u zich moest aanmelden waarop u, zoals aangehaald, duidelijk antwoordde dat ze enkel hadden gezegd dat u zich moest aanmelden (CGVS II, p. 17). Dat de huiszoeking bij u thuis – hierbij werd onder meer een partijboekje in beslag genomen (CGVS II, p. 17) – niet aannemelijk is, blijkt tevens uit het bevreemdende feit dat, ofschoon u reeds in januari 2019 vernomen zou hebben dat uw vrienden bij de KDPI werden gearresteerd – bij deze arrestatie werden persoonlijke spullen zoals een computer, een Koerdische vlag en een geschiedenisboekje van de partij in beslag genomen (CGVS II, p. 15) – en u hierdoor niet naar Iran durfde terug te keren uit vrees er gemarteld te worden hoewel u toch nog hoopte bij een eventuele vrijlating van uw vrienden nog naar Iran te kunnen terugkeren (CGVS II, p. 18), u, gelet op het feit dat de autoriteiten belastend materiaal tegen u in beslag konden nemen, klaarblijkelijk geen voorzorgsmaatregelen heeft getroffen om bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen door bijvoorbeeld aan familieleden te vragen om al het mogelijke bewijsmateriaal dat voor u belastend zou kunnen zijn en dat u thuis bewaarde, te verwijderen. Uw houding, met name dat u klaarblijkelijk geen initiatief aan de dag legde om bezwarend bewijsmateriaal tegen uzelf te doen verdwijnen, ofschoon u op de hoogte was van de problemen van de twee personen met wie u illegale activiteiten uitvoerde en u wist dat de autoriteiten hierbij bezwarend materiaal tegen hen in beslag hadden genomen, is, gelet op het risico dat u liep ten gevolge van uw Koerdische activiteiten en gelet op uw wens om nog naar Iran terug te keren, zo vreemd dat er geen geloof aan kan worden gehecht.”*

Verzoeker beargumenteert in het verzoekschrift dat hij ervan overtuigd was dat zijn vertrek uit zijn land van herkomst voldoende zou zijn en hij bewust geen voorzorgsmaatregelen meer nam eenmaal hij uit het land was vertrokken. Hij wenste niet meer terug te komen op het onderwerp en trachtte het hoofdstuk af te sluiten. De Raad merkt op dat deze argumentatie moeilijk te rijmen valt met verzoekers verklaringen waaruit blijkt dat hij initieel op 9 januari 2019 naar België reisde om zijn zus en nicht te bezoeken en hij pas later besloot om niet terug te keren naar Iran (administratief dossier, CGVS, p. 7 en 13-14), zodat niet valt in te zien hoe hij *“bewust”* geen voorzorgsmaatregelen zou hebben genomen op het ogenblik van zijn vertrek uit Iran omdat hij het hoofdstuk wenste af te sluiten. Aangezien verzoeker bovendien verklaart dat hij na de arrestatie van M. en H. vijf maanden afwachtte of zij toch nog werden vrijgelaten, zodat hij ook zou kunnen terugkeren naar Iran (*ibid.*, p. 18), kon wel degelijk redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeker de nodige voorzorgsmaatregelen zou nemen teneinde eventueel bewijsmateriaal tegen zichzelf te doen verdwijnen. Verzoekers houding, waarbij hij geen enkel initiatief ondernam om bezwarend bewijsmateriaal tegen zichzelf te doen verdwijnen, doet dan ook wel degelijk afbreuk aan de door hem geschetste vrees voor vervolging.

Voor het overige voert verzoeker geen enkel concreet verweer tegen voormelde motieven, zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Met het volharden in zijn verklaringen en het betoog dat hij in eerste instantie wilde terugkeren naar Iran wanneer het probleem zou overwaaien, hetgeen uiteindelijk nooit het geval was, en verzoeker daarom geen andere weg zag dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen, brengt verzoeker geen enkel valabel argument aan om de pertinente vaststellingen en overwegingen te weerleggen waar dienaangaande in de bestreden beslissing staat te lezen als volgt: *“Tot slot dient vastgesteld te worden dat uw houding niet in overeenstemming te brengen is met een daadwerkelijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, noch met een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Hoewel u reeds op 13 januari 2019 vernam dat uw kompanen in Iran een dag eerder gearresteerd zouden geweest zijn, verzocht u niet onmiddellijk om internationale bescherming en ondernam u geen daadkrachtige stappen om uw verblijf in België in orde te brengen. Nochtans verliep uw visum op 30 januari 2019 en was u ervan op de hoogte dat u nadien illegaal in het land verbleef (CGVS II, p. 7; p. 18). Uiteindelijk diende u pas op 29 juli 2019, i.e. na een illegaal verblijf van een zestal maanden, een verzoek om internationale bescherming in. Uw verklaring, met name dat u gewoon afwachtte tot uw vrienden misschien vrijgelaten zouden worden en dat u in dat geval zou terugkeren, kan niet weerhouden worden (CGVS II, p. 18). Immers, zelfs nadat de autoriteiten op 30 khordad 1398 (20 juni 2019) bij u thuis binnenvielen, wachtte u nog een maand alvorens om internationale bescherming te verzoeken (CGVS II, p. 16; Vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Van een persoon die daadwerkelijk een risico op vervolging en/of ernstige schade in zijn land van herkomst loopt kan echter redelijkerwijze worden verwacht dat hij of zij, na aankomst in landen die de Conventie van Genève hebben ondertekend en die de beschermingsmodaliteiten die erin voorzien zijn toepassen, zich zo snel mogelijk grondig informeert over deze beschermingsmogelijkheden en hierna zo snel mogelijk hierop een beroep doet, hetgeen u niet heeft gedaan.”*

2.3.5.2.3. In zoverre verzoeker in het verzoekschrift nog beargumenteert dat *“opvallend weinig”* rekening werd gehouden met het engagement van naaste familieleden, onder meer het feit dat de oom van zijn vader de stichter is van een moskee voor de Koerden, gaat hij voorbij aan de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing waar dienaangaande staat te lezen: *“Wat betreft de problemen van de oom van uw vader waardoor ook uw vader vijftien jaar geleden zes maanden in de gevangenis zat, dient opgemerkt te worden dat uit niets blijkt dat u hierom zelf zwaarwichtige problemen heeft ondervonden. Behalve dat u eenmaal een job geweigerd werd als leerkracht in een middelbare school en nog een keer in een bank verklaarde u dat u er zelf geen problemen door ondervonden had (CGVS II, p. 12-13). U kon uw legerdienst doen, u kon studeren en u had nadien toegang tot de arbeidsmarkt. U kon immers aan de slag als taxichauffeur. U kreeg ook een paspoort en kon legaal het land verlaten. U was hierna in eerste instantie van plan om gewoon naar Iran terug te keren (CGVS II, p. 6; p. 12-13; p. 18). Gelet hierop, volstaan de moord op de oom van uw vader en de gevangenschap van uw vader meer dan vijftien jaar geleden niet om in uw hoofde te gewagen van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie of ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming bij terugkeer naar Iran.”*

Dat verzoekers schoonbroer omwille van een politiek engagement voor de KDPI is gevlucht uit Iran, volstaat evenmin om in hoofde van verzoeker te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging. De Raad benadrukt in dit verband dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. *In casu* dient evenwel te worden vastgesteld dat verzoeker, gelet op het voorgaande, geenszins aantoonde dat hij een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin loopt. Bovendien heeft verzoeker op geen enkel ogenblik gewag gemaakt van het feit dat hij persoonlijke problemen zou hebben gekend omwille van het politiek engagement van zijn schoonbroer.

2.3.5.2.4. Tot slot treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden overweegt als volgt: *“Betreffende uw eenmalige deelname aan een betoging ten voordele van Nasrin Sotoudeh op het Luxemburgplein te Brussel kan allereerst opgemerkt worden dat u niet aangetoond heeft vanuit een oprechte politieke overtuiging aan deze steunbetoging deelgenomen te hebben. Immers, uit uw verklaringen blijkt dat u ten tijde van uw persoonlijk onderhoud niet eens wist waar Nasrin Sotoudeh op dat moment verbleef en door welke organisatie de manifestatie werd georganiseerd (CGVS II, p. 8). Nochtans blijkt uit de beschikbare informatie dat ze toen nog steeds in de gevangenis vertoefde. Dat u hierover klaarblijkelijk geen informatie had, terwijl u het wel nodig vond om aan een steunmanifestatie*

deel te nemen, doet verbazen en zet de oprechtheid van uw deelname aan deze manifestatie op de helling. Hoe dan ook blijkt uit uw verklaringen dat u op deze eenmalige betoging slechts een erg bescheiden profiel had. U was er gewone deelnemer die wat slogans declameerde (CGVS II, p. 8). Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt blijkt evenwel dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht schenken aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming. Evenmin hebben zij veel aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Het zijn personen die al eerder een verhoogd risicoprofiel hadden – u hebt dit evenwel, zoals hierboven is gebleken, niet aannemelijk gemaakt –, die bij terugkeer een groter risico lopen om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven en beaamt daarentegen zijn beperkt politiek engagement in België, zodat deze vaststellingen onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt. Verzoeker toont aldus niet aan en er kan geenszins worden aangenomen dat hij bij een eventuele terugkeer naar zijn land van herkomst ten gevolge van zijn uitermate beperkte politieke engagement in België, in de negatieve aandacht zou dreigen te komen staan van de Iraanse autoriteiten. Uit het voorgaande blijkt dat zijn vermeend politiek engagement geen voortzetting vormt van een oprecht en geloofwaardig politiek engagement in zijn thuisland en slechts bestaat uit een eenvoudige deelname als gewone betoger aan één betoging.

2.3.5.2.5. Gelet op de individuele omstandigheden van verzoeker slaagt hij er niet in *in concreto* aannemelijk te maken dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Iraanse regime stond. Voor zover kan worden aangenomen dat hij in het verleden een zeker engagement voor de Koerdische zaak opnam, blijkt uit het voorgaande immers dat hij niet aannemelijk heeft gemaakt dat dit in zijn hoofde aanleiding geeft tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker kon tevens Iran op legale wijze verlaten met zijn eigen paspoort, hetgeen eveneens een bijkomende indicatie is dat hij niet in het vizier staat van de Iraanse overheden.

Gelet op de individuele omstandigheden samen met de huidige algemene situatie in Iran in acht genomen, blijken er geen concrete aanwijzingen dat verzoeker bij terugkeer problemen zal ondervinden met de Iraanse overheden omwille van zijn politieke activiteiten in het verleden en/of zijn beperkte activiteit in België. Bijgevolg wordt niet aannemelijk gemaakt dat verzoeker omwille van zijn profiel een gegronde vrees voor vervolging heeft.

2.3.5.3. Verzoeker voert voorts geen verweer tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de procedure voorgelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.5.4. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.5.5. Bovenstaande vaststellingen volstaan voor de Raad om te concluderen dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden aangenomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het vluchtrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet ontwaart de Raad noch in het administratief of rechtsplegingsdossier, noch in onderhavig verzoekschrift enig element dat de

toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van voormelde rechtsgrond zou kunnen verantwoorden. Verzoeker brengt zelf geen gegevens in dit verband aan.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Farsi machtig was. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.8. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.9. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET